

عنوان مقاله:

بررسی تأثیرات سطح طراحی کارفرما در شکل گیری انواع مدل های EPC

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی مدیریت پروژه (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مسلم دارابی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی و مدیریت ساخت

اقبال شاکری - استادیار دانشکده عمران و محیط زیست، دانشگاه صنعتی امیرکبیر

مجید پرچی جلال - دکتری مهندسی و مدیریت ساخت دانشگاه علم و صنعت

خلاصه مقاله:

در این مقاله، انواع مدل های پروژه های صنعتی طرح و ساخت (EPC) در صنعت ساخت کشور مورد بررسی قرار می گیرد. در سال های اخیر پروژه های بسیاری، بدلیل افزایش تمایل کارفرمایان بسوی قراردادهایی با قطعیت در زمان و هزینه، بصورت طرح و ساخت اجرا شده اند؛ بدنبال این گرایش، و با توجه به عواملی چون ویژگی های خاص هر پروژه (از جمله سائز و پیچیدگی پروژه) و ساختار، اهداف و اولویت های سازمانی کارفرمایان و مدل های مختلفی از ساختارهای قراردادی طرح و ساخت صنعتی (EPC) شکل گرفته است. بر مبنای سطح طراحی ارائه شده از سوی کارفرما پیش از ارجاع کار، سه مدل EPC.T، D.EPC و P.EPC در پروژه های EPC شکل خواهند گرفت. بکارگیری سیستم متعارف EPC (T.EPC) در پروژه های بزرگ و پیچیده، با حجم قابل توجه کارهای عمرانی همچون ساختمان سازی، و پروژه های بسیار پیچیده صنعتی، مناسب میباشد؛ در این سیستم کارفرما نسبت به دیگر مدل های این خانواده، دارای کنترل بیشتری بر روی پروژه میباشد؛ سیستم های EPC توسعه یافته (D.EPC)، عموماً در پروژه های نسبتاً ساده و کوچک بکار میروند، و پیمانکار EPC دارای کنترلی بیشتر بر روی پروژه خواهد بود. سیستم کامل EPC (P.EPC) نیز، که حد اعلا ی EPC میباشد، بطور گسترده در پروژه های کاملاً صنعتی، همچون پتروشیمی، متالوژی و الکترونیک، بکار گرفته شده اند؛ در این سیستم خواسته ها و نیازهای بسیار تخصصی و فنی کارفرما، توسط یک واحد کنترل کننده، با مسئولیت طراحی، ساخت، تدارکات، و راه اندازی، به اجرا در می آید.

کلمات کلیدی:

طراحی مفهومی، طراحی پایه، توسعه طراحی پایه FEED، طراحی تفصیلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/73982>

